

Ιωάννης Α. Σταυρίδης

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

*Στις εγγονές μου
Κατερίνα
Χριστίνα-Άννα
Μαρία-Ιωάννα*

Ιωάννης Α. Σταυρίδης
Τηλ. 2310 520.909
@ «Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ»
Διήγημα
Θεσσαλονίκη
2007

Η σειρήνα του υπόγειου συρμού ήχησε δυο φορές. Σηκώθηκα από τη θέση μου και πήγα προς την πόρτα του βαγονιού. Σε λίγο, ο συρμός σταμάτησε και κατέβηκα. Μαζί μου κατέβηκαν κι άλλοι επιβάτες.

Από τις κυλιόμενες σκάλες ανέβηκα στην πλατεία. Έκανε αρκετό κρύο.

Κούμπωσα το φερμουάρ από το μπουφάν μου, το τράβηξα μέχρι επάνω και ανασήκωσα το γιακά. Το υπαίθριο ηλεκτρονικό ρολόι έδειχνε 17.24', θερμοκρασία 7,5 °C και 68% υγρασία.

Σε μικρή απόσταση από εκεί, ήταν η λέσχη όπου θα συναντούσα το φίλο μου. Έριξα μια ματιά δεξιά, μια αριστερά. Άδικος κόπος.

Ο φίλος μου δεν είχε φανεί ακόμα! Δεν ήταν ακόμα 17.30' άλλωστε. Στις συναντήσεις μας, έρχεται πάντοτε καθυστερημένος, έστω κι όταν ορίζει ο ίδιος χρόνο και τόπο, συνήθως σε άλλα σημεία της πόλης.

Αυτά τα μέρη, μου είναι άγνωστα, πάντοτε συναντιόμαστε κοντά στο σπίτι μου, στα δυτικά, προς τη βιομηχανική περιοχή της πόλης.

Πήγα έως τη λέσχη.

Μπήκα μέσα διέσχισα τον κεντρικό διάδρομο και πήγα κατευθείαν στο μπαρ.

Κάθισα σε ένα άδειο σκαμπό και παρήγγειλα μια μπύρα. Γύρισα την πλάτη μου προς το μπαρ και περιεργάστηκα το χώρο, χωρίς να βιάζομαι καθόλου.

Η λέσχη ήτανε χώρος διανοουμένων, έτσι μου είχε πει ο Hans. Μου είχε περιγράψει το χώρο, τώρα όμως που τον βλέπω από κοντά διαπιστώνω πως η περιγραφή που μου είχε κάνει, ήτανε μάλλον...φτωχική!

Η είσοδος πρώτα από όλα, είναι αρκετά εντυπωσιακή.

Η εξώπορτα, είναι σε εσοχή και αποτελείται από δυο φύλα από τζάμι, με παλινδρομική κίνηση.

Μπαίνοντας μέσα, βρίσκεσαι σε μια αίθουσα υποδοχής ας πούμε.

Πολύ ευρύχωρη! Έχει στα αριστερά της μια μεγάλη επιδαπέδια ανοιχτή ντουλάπα ενιαία, με χωρίσματα και ράφια στο επάνω μέρος για τα πανωφόρια και τα καπέλα.

Η δεξιά πλευρά καλύπτεται από διαφανή γυάλινα τούβλα με ουρανί απόχρωση, ύψους περίπου δυο μέτρων.

Στη συνέχεια υπάρχει μια δεύτερη πόρτα, δυο φύλων κι αυτή, που τα φύλα της σύρονται δεξιά κι αριστερά, όταν τα φωτοκύτταρα, (εξωτερικό και εσωτερικό), «συλλαμβάνουν»

κίνηση. Μετά από τη δεύτερη πόρτα βρίσκεσαι κανείς πια στον κυρίως χώρο.

Εδώ, ο θόρυβος του δρόμου, από τα διερχόμενα οχήματα και τους πεζούς δεν σε ακολουθεί πια.

Το πάτωμα της αίθουσας είναι καλυμμένο από πλακάκια δαπέδου καφέ ανοικτού χρώματος.

Στο κέντρο έχει δυο παράλληλες σειρές από στρόγγυλα τραπέζια, που το κάθε ένα έχει τρεις καρέκλες με μπράτσα γύρω του και τρεις διαδρόμους.

Πίσω από τον κάθε διάδρομο υπάρχει υπερυψωμένη ξύλινη μεγάλη έδρα με ένα διάδρομο στη μέση.

Δεξιά και αριστερά του διαδρόμου υπάρχουν χαμηλά ξύλινα τραπεζάκια με υφασμάτινα σκαμπό. Τρία μέτρα πιο πίσω, έχει μια δεύτερη υπερυψωμένη ξύλινη έδρα, με κανονικού ύψους τραπεζάκια και καρέκλες. Ξύλινες κι αυτές.

Το πάτωμα των δύο επιπέδων είναι καλυμμένο από μπορντό ενιαία μοκέτα και στα δυο σκαλιά υπάρχει ένα χωνευτό φωτιστικό σώμα, χαμηλού φωτισμού.

Στο βάθος, είναι το εντυπωσιακό κατάφωτο ημικυκλικό μπαρ, με τα ψηλά σκαμπό. Εκείνα που η πλάτη τους είναι κοντή.

Αριστερά από το μπαρ είναι οι τουαλέτες και δεξιά η είσοδος για την κουζίνα και τους βοηθητικούς χώρους του προσωπικού.

Μπροστά, κατά μήκος της βιτρίνας υπάρχει μια βιβλιοθήκη που τα επάνω ράφια είναι διαμπερή, με πολλά λογοτεχνικά βιβλία, λεξικά και εγκυκλοπαίδειες. Η βιβλιοθήκη καταλήγει σε ένα τραπέζι-γραφείο. Στο πίσω μέρος του γραφείου συνεχίζεται η βιβλιοθήκη όπου υπάρχει γραφική ύλη και μια σύγχρονη εγκυκλοπαίδεια 30 τόμων.

Το πρώτο ράφι της βιβλιοθήκης αρχίζει μετά από μισό μέτρο περίπου.

Κάπου εκεί, στο κέντρο του ανοίγματος, υπάρχει μια πλαφονιέρα με λαμπτήρα φθορισμού ανοικτής μπλε απόχρωσης, όπως στα σχεδιαστήρια.

Πίσω από τη βιβλιοθήκη είναι τοποθετημένα πάνω σε καβαλέτα, πίνακες ζωγραφικής σε απλές άβαφες ξύλινες κορνίζες, σε τρόπο ώστε να είναι ορατές έξω, από τους διερχόμενους.

Τις συζητήσεις που γίνονται, στα κεντρικά κυρίως τραπέζια, παρακολουθούν οι θαμώνες με ενδιαφέρον και από τα δυο «αμφιθέατρα».

Πολλές φορές παίρνουν μέρος στις συζητήσεις και οι άλλοι θαμώνες κι έτσι διευρύνονται οι συζητήσεις με ανταλλαγές απόψεων σε πολλά θέματα.

Στις έξι παρά δέκα, μπήκε στη λέσχη ο φίλος μου. Κατευθύνθηκε σε ένα τραπεζάκι, στο τρίτο επίπεδο αριστερά και μου έγνεψε να πάω εκεί.

Πλήρωσα τη μπύρα μου και πήγα κοντά του.

-Καλώς τον! Τι κάνεις Hans;

Τυπικός πάντα ο φίλος μου, με χαιρέτησε σφιγγοντάς μου το χέρι.

-Γειά σου Thomas! Άργησα γιατί, εδώ πιο πάνω συνάντησα έναν γνωστό μου και...

-Εντάξει, εντάξει! Πρώτη φορά είναι; Πάντως, μου δόθηκε σήμερα η ευκαιρία, να γνωρίσω από κοντά αυτή τη λέσχη.

Έχει ένα μεγαλείο, μια μοναδικότητα αξιοπρόσεκτη!...

-Ναι, έχεις δίκιο!

-Είναι μοναδικός αυτός ο χώρος!

-Θα σου πω αν θέλεις την ιστορία αυτής της λέσχης. Θα την βρεις πολύ ενδιαφέρουσα.

-Όμως, πες μου πρώτα τα δικά σου! Τί έγινε; Το αποφάσισες τελικά; Θα επιστρέψεις στην πατρίδα σου;

-Ναι φίλε μου. Ναι το αποφάσισα!

-Στην πόλη αυτή είμαι εδώ και εννέα χρόνια, ήρθα αμέσως μετά τις στρατιωτικές μου υποχρεώσεις, για να δουλέψω και να προκόψω που λένε.

Ευτυχώς ο ξάδερφος της μητέρας μου, που δούλευε όλη του τη ζωή εδώ, μου έκανε την πρόσκληση αφού πρώτα μου εξασφάλισε δουλειά.

Με φιλοξένησε στο δικό του σπίτι, (ας είναι καλά ο άνθρωπος), μέχρι να ορθοποδήσω λίγο και να πιάσω δικό μου σπίτι.

Τα πρώτα χρόνια ήμουν εργάτης, αλλά με σκληρή δουλειά, με αγώνα, με επιμονή και υπομονή, κατάφερα να αποκτήσω τον τίτλο του αρχιεργάτη και πριν από ένα χρόνο, του επιστάτη. Δόξα τω Θεώ, δεν παραπονούμαι αλλά κουράστηκα, κουράστηκα πολύ. «Μα,» θα μου πεις, «νέος ήρθες εδώ, είχες την υγεία σου, τις δυνάμεις σου, πάλεψες και τα κατάφερες καλά!» Ναι, έτσι είναι..!

Πριν λοιπόν από ένα χρόνο, που έγινα επιστάτης, γνώρισα κι εσένα φίλε μου! Θυμάσαι; Από τότε είχα κι εγώ κάπου-κάπου να μιλήσω με έναν άνθρωπο που του είχα εμπιστοσύνη, γιατί από τότε που βγήκε στη σύνταξη ο μπάρμπας μου και επέστρεψε στην πατρίδα, έμεινα τελείως μόνος. Μόνος κι άγνωστος, μεταξύ αγνώστων...!

Σε σένα φίλε μου λέω πάντοτε τον πόνο μου, τα προβλήματά μου... Όμως, όλο για τα δικά μου προβλήματα θα μιλάμε;

Πάντως σ' ευχαριστώ φίλε μου για άλλη μια φορά!

Άλλωστε, είσαι ο μόνος που....ανέχεται τα Γερμανικά μου.

Να είσαι καλά!...

-Thomas, σε βλέπω πολύ αποφασισμένο θέλεις να φύγεις.... Να γυρίσεις στην πατρίδα σου, ε;...! Μπορώ να σου αλλάξω γνώμη; Τί λες;...

-Δε νομίζω Hans...! Μάλλον θα φύγω!

Ξέρεις, έχω μαζέψει αρκετά χρήματα και λέω μ' αυτά να κάνω μια δική μου δουλειά, εκεί κάτω στην πατρίδα μου. Πιστεύω να τα καταφέρω. Έγραψα μάλιστα μια επιστολή σε έναν γνωστό μου δικηγόρο, στην πατρίδα, του εξήγησα τι ακριβώς σκέφτομαι να κάνω.

Μου απάντησε την περασμένη βδομάδα.

«Να έρθεις στην πατρίδα παιδί μου, όποτε το αποφασίσεις!»

«Να έρθεις και δεν θα χαθείς!

«Έννοια σου!»

Ο φίλος μου έκανε ακόμα μια προσπάθεια για να με μεταπείσει:

-Εντάξει Thomas, εσύ ξέρεις...! Αφού το αποφάσισες! Εγώ πάντως, σου λέω να μείνεις και να κάνεις εδώ μια δική σου δουλειά. Θα σε βοηθήσω κι εγώ όσο μπορώ...

-Ευχαριστώ Hans, πιστεύω όμως ότι θα τα καταφέρω στην πατρίδα.

-Ξέρεις, όταν έφυγα από την Ελλάδα για να έρθω να δουλέψω εδώ στην ξενιτιά, άφησα

πίσω μου τους γονείς μου και μια κοπέλα που με περιμένει...! Έτσι τουλάχιστον πληροφορήθηκα, με περιμένει!...

-Στο κάτω κάτω δεν πρέπει κι εγώ κάποτε να έχω προσωπική ζωή; Να κάνω οικογένεια; -Από όσο ξέρω, εσύ έχεις την οικογένειά σου, το σπίτι σου, τη δουλειά σου! Είσαι τακτοποιημένος καλά...!

-Ναι, δε λέω... Καλά είμαι... Είμαι ευχαριστημένος...!

Η κουβέντα αυτή με είχε μελαγχολήσει κάπως. Είναι πολύ δύσκολη η ξενιτιά, αλλά κι ο επαναπατρισμός δεν φαίνεται...εύκολος...!

-Hans! Τι θα γίνει...;

-Θα μου πεις την ιστορία της λέσχης; Έτσι για να αλλάξουμε κουβέντα! Μου είπες ότι την γνωρίζεις την ιστορία και μάλιστα με πολλές λεπτομέρειες...

-Ναι, βέβαια... Θα σου πω...

Λοιπόν, η ιστορία αυτή αρχίζει πριν από δέκα τέσσερα ακριβώς χρόνια. Η πόλη αυτή, το Φράιμπουργκ, είναι μια βιομηχανική και εμπορική πόλη, με 230.000 κατοίκους, μαζί με τους ξένους που ζούνε μόνιμα εδώ.

Είναι στο νοτιοδυτικό άκρο της Γερμανίας, χτισμένη στις πλαγιές του Μέλανα Δρυμού, στα ανατολικά του ποταμού Ρήνου. Παράλληλα όμως είναι μεγάλο πνευματικό και καλλιτεχνικό κέντρο.

Τότε λοιπόν, είχε γίνει μια μεγάλη έκθεση ζωγραφικής, από τις τακτικές που γίνονται στην πόλη μας, όπου μπορούσαν να δηλώσουν συμμετοχή, ζωγράφοι κι εκτός Γερμανίας.

Έτσι, δήλωσε συμμετοχή και ένας νεαρός Ελβετός από τη Βασιλεία.

Η Βασιλεία βρίσκεται στα βορειοδυτικά σύνορα της Ελβετίας, όπου συναντώνται Ελβετία, Γαλλία, Γερμανία, είναι μεγάλο σιδηροδρομικό κέντρο με πολλά δίκτυα. Ένα από αυτά περνά από την πόλη μας.

Η έκθεση εκείνη είχε σημειώσει μεγάλη επιτυχία, όχι όμως και για τον πίνακα του νεαρού Ελβετού.

Απογοητευμένος ο νεαρός περιπλανήθηκε για λίγο στην πόλη και τυχαία βρέθηκε στην πλατεία αυτή που βρίσκεται κοντά στο κτίριο όπου γίνονται όλες οι πνευματικές εκδηλώσεις, όπως η μοιραία γι αυτόν έκθεση ζωγραφικής.

Παρατήρησε λοιπόν, ότι δεν υπήρχε τριγύρω κάποιος χώρος, συνάντησης των ανθρώπων του πνεύματος, των καλλιτεχνών και έτσι του γεννήθηκε η ιδέα: Να δημιουργήσει ένα χώρο συνάντησης, μια λέσχη!

Έκανε μια πρώτη αναγνώριση του χώρου της πλατείας. Ένα γωνιακό μαγαζί, αυτό που βρισκόμαστε τώρα, του τράβηξε την προσοχή.

Τότε ήταν ένα βιβλιοπωλείο.

Προσποιούμενος λοιπόν τον πελάτη, μπήκε μέσα για να το δει από κοντά. Έλεγξε το χώρο και έμεινε ικανοποιημένος.

Το μαγαζί εκτός από βιβλία, πουλούσε και πίνακες ζωγραφικής και έργα (αντίγραφα) μεγάλων ζωγράφων.

Το μαγαζί, σαν χώρος και σαν θέση, ήταν ότι πρέπει, για την πραγματοποίηση της ιδέας του. Δεν έχασε χρόνο και αναζήτησε τον ιδιοκτήτη για να του μιλήσει.

Ο ιδιοκτήτης του βιβλιοπωλείου, ένας καλοντυμένος μεσήλικας, ευγενέστατος, τον δέχτηκε στο πίσω μέρος του βιβλιοπωλείου, στο γεμάτο βιβλία γραφείο του, όπου τον οδήγησε η υπάλληλος του βιβλιοπωλείου.

Του μίλησε.

Μπήκε κατ' ευθείαν στο θέμα και του είπε την ιδέα του... Ο ιδιοκτήτης τη βρήκε καλή, αλλά δεν το έδειξε. Απλά, στο τέλος της σύντομης θα έλεγα κουβέντας τους, είπε:

«Θα πρέπει να το σκεφτώ, νεαρέ μου...»
«Θα το κουβεντιάσω με την οικογένειά μου...» «Πάντως, δεν γίνονται έτσι απλά αυτές οι δουλειές, από τη μια στιγμή στην άλλη...!» «Θα δούμε...!»

Ίσως θα έπρεπε να του προτείνει έναν συνεταιρισμό, μια συνεργασία, έναν συνδυασμό συνύπαρξης λέσχης και βιβλιοπωλείου. Ίσως, να περίμενε ο ένας από τον άλλον να γίνει μια τέτοια πρόταση. Όμως, δεν έγινε. Άλλωστε, ήταν μια πρώτη κουβέντα.

Ο νεαρός Ελβετός έσπειρε ωστόσο το σπόρο της ιδέας για δημιουργία λέσχης, στο μυαλό του βιβλιοπώλη και μη έχοντας τίποτα καλύτερο να κάνει, αγόρασε ένα δίτομο λογοτεχνικό βιβλίο κι έφυγε κουβαλώντας μαζί του, εκτός από το βάρος των δυο τόμων και πολύ απογοήτευση!

Ο βιβλιοπώλης βέβαια είχε δίκιο να είναι τόσο επιφυλακτικός...!

Έμ! Βέβαια..!

Δίκιο έχει ο άνθρωπος..!

Πώς θα μπορούσε, έτσι απλά, να εμπιστευτεί έναν άγνωστό του, που μπήκε ξαφνικά στο μαγαζί του και του μίλησε για την ιδέα του;

Όσο καλή κι αν ήτανε.....!

Με τις σκέψεις αυτές στο μυαλό του, ο νεαρός Ελβετός, επέστρεψε στη Βασιλεία και στη δουλειά του. Η δουλειά του εκεί στη Βασιλεία, στη γενέτειρά του ήτανε πολύ καλή!

Δούλευε σε μια μικρή βιοτεχνία κατασκευής ρολογιών, με καλό μισθό, στο τμήμα σχεδιασμού.

Είχε πολλές και καλές ιδέες επάνω στη δουλειά του κι έτσι ο ιδιοκτήτης πολύ γρήγορα τον είχε τοποθετήσει υπεύθυνο του τμήματος. Ο νεαρός παράλληλα με τη δουλειά του, «δούλευε» στο μυαλό του και την ιδέα του. Τη δημιουργία λέσχης εκεί, στο Φράμπουργκ.

Είχε «ετοιμάσει» ήδη (στο μυαλό του) και τη λειτουργία της. Ακόμα είχε σκεφτεί και την ονομασία που θα έδινε στη λέσχη: «Πνεύμα και τέχνη» ή κάτι παρόμοιο...

Η ζωγραφική, που ήταν το μεράκι του, τον απασχολούσε κατά τις ελεύθερες ώρες του.

Ήταν σίγουρος ή τουλάχιστον αισιόδοξος, ότι κάποια μέρα θα πετύχει στο χώρο της ζωγραφικής, αλλά, προς το παρόν, ζωγράφιζε από χόμπι!

Άλλωστε τώρα, το μυαλό του ήτανε αλλού, στη «λέσχη!»

Η «λέσχη», βέβαια θα είχε και μέλη, το κάθε μέλος θα είχε τη δική του κάρτα, που θα αποκτούσε με μια απλή εγγραφή, χωρίς όμως να αποκλείεται η είσοδος και παραμονή και σε όσους δεν ήταν μέλη.

Τα μέλη θα είχαν έκπτωση σε όλα τα
αφεψηήματα και ποτά και σε ότι άλλο τέλος
πάντων διέθετε.

Πάντως οι τιμές, θα ήτανε λογικές

Προσιτές σε όλα τα βαλάντια...!

Όσο για το όλο στήσιμο της αίθουσας θα
έμοιαζε με αρχαίο ελληνικό αμφιθέατρο!

Έτσι είχε αποφασίσει!

Οι ελεύθερες ώρες του, γέμιζαν με
υπολογισμούς, με σχεδιασμούς, με
λογαριασμούς και πολλές σκέψεις.

Σκέψεις και όνειρα για μια καλύτερη ζωή...!

Στη δουλειά του, όμως συνέχιζε να είναι
τυπικός και αποδοτικός όπως πάντοτε! Μια
μέρα, δούλεψε στο σχεδιαστήριο δίπλα στο
γραφείο του, ένα νέο κατά παραγγελία σχέδιο
για μια μεγάλη επιχείρηση. Ήταν
αφοσιωμένος στα ριζόχαρτα και στα μολύβια
του όταν μπήκε μια κοπέλα που τη συνόδευε
το αφεντικό του.

Η κοπέλα, ήταν...σεμνής ομορφιάς!

Το κομψό μικρό μονόχρωμο καπελάκι της,
που ταίριαζε απόλυτα με το επανωφόρι της,
την έδειχνε πιο σοβαρή, πιο μεγάλη σε ηλικία
από εκείνη που πραγματικά ήταν. Το σχετικά
μικρό πρόσωπό της δεν άφηνε αμφιβολία για
το νεαρό της ηλικίας της. Την έλεγαν Mary!
Ήθελε, όπως του εξήγησε το αφεντικό του, να
την ξεναγήσει στην παραγωγή και στο τμήμα

πώλησης των προϊόντων τους, αφού πρώτα έπαιρνε μια ιδέα του σχεδιασμού τους.

Όταν έφυγε από το γραφείο του το αφεντικό, ο νεαρός πρόσφερε στη Mary μια πολυθρόνα και ένα αναψυκτικό. Μετά, άπλωσε επάνω στο γραφείο του ένα μεγάλο μπλοκ ζωγραφικής και της έδειξε μερικά σχέδια, σε διάφορα στάδια. Πριν φύγουν από το γραφείο του για να πάνε στην αίθουσα παραγωγής, του τηλεφώνησε το αφεντικό του στο εσωτερικό τηλέφωνο και του εξήγησε ότι με την κοπέλα έχουνε ένα κοινό γνωστό που του είχε κάποια υποχρέωση.

Η κοπέλα ήθελε να δει από κοντά τη διαδικασία της δουλειά τους, αλλά «δεν χρειάζονται και πολλές-πολλές λεπτομέρειες» του τόνισε, «μια απλή ξενάγηση είναι αρκετή!»

Ο νεαρός όμως, έκανε την ξενάγηση κανονικά και με λεπτομέρειες μιας και το ενδιαφέρον της κοπέλας ήταν αμείωτο. Στο τέλος η κοπέλα έμεινε πολύ ευχαριστημένη από την ξενάγηση και φεύγοντας του είπε ότι θα επέστρεφε στο ξενοδοχείο της για να ετοιμαστεί, γιατί το βράδυ, στις 10.00' ταξίδευε με το τραίνο για το Φράιμπουργκ.

Όταν άκουσε το Φράιμπουργκ ο νεαρός, τη ρώτησε ευγενικά αν πήγαινε για δουλειές ή για αναψυχή εκεί.

Εκείνη του απάντησε γελώντας: «Μα, το Φράιμπουργκ είναι η πόλη που γεννήθηκα, εκεί ζω!»

«Αλλά μιας και ρωτάτε...» «Ναι! επιστρέφω για...δουλειά!»

Δεν κατάλαβε, πως και γιατί, βρέθηκε στο ξενοδοχείο της, όταν σχόλασε από τη δουλειά του ο νεαρός Ελβετός το ίδιο βράδυ. Την αναζήτησε και συναντήθηκαν στο σαλόνι του ξενοδοχείου.

Η κοπέλα έδειξε να χάρηκε που τον ξαναείδε κι ο νεαρός, μεταξὺ άλλων της είπε ότι σκόπευε να πάει στο Φράιμπουργκ για να πάρει μέρος στην έκθεση ζωγραφικής.

«Τότε να έρθετε να με βρείτε» του είπε.

Έγραψε, σε μια κάρτα του ξενοδοχείου το τηλέφωνό της και του το έδωσε και του είπε: «Θα σας ξεναγήσω κι εγώ με τη σειρά μου, όποτε αποφασίσετε να έρθετε στην πατρίδα μου...!»

Από το επόμενο απόγευμα, άρχισε να ζωγραφίζει πυρετωδώς, βάζοντας τα δυνατά του για να φτιάξει κάτι καλό, όχι μόνο για την έκθεση ζωγραφικής αλλά πιο πολύ για να εντυπωσιάσει τη Mary.

Βέβαια, κάπου-κάπου στο μυαλό του, γυρόφερνε...«η λέσχη» αλλά όχι πια σε πρώτο πλάνο. Έτσι, αφοσιώθηκε αποκλειστικά στο

έργο του, με καλά αποτελέσματα!
Φιλοτεχνούσε ένα τοπίο!

Συγκεκριμένα ζωγράφιζε στον καμβά του, ένα ποτάμι, με ένα μικρό καταρράκτη, με δέντρα και θάμνους στις όχθες του και με φόντο το γαλάζιο του ουρανού και τις χιονισμένες βουνοκορφές των Άλπεων προσέχοντας τις αποχρώσεις του κάθε σημείου. Τα πινέλα του «είχαν πάρει φωτιά!» Ζωγράφιζε την κάθε λεπτομέρεια με σχολαστικότητα. Η προσπάθειά του να φτιάξει κάτι καλό ευοδώθηκε μετά από πολλά απογεύματα δουλειάς, συν τα ενδιαμέσια πρωινά των Κυριακών. Αργότερα, ζήτησε και πήρε άδεια από τη δουλειά του και ταξίδεψε μέχρι το Φράιμπουργκ, για να δηλώσει, συμμετοχή στην έκθεση ζωγραφικής.

Φυσικά, μόλις έφτασε εκεί, τηλεφώνησε στη Mary και είχανε μια πρώτη συνάντηση, στο κτίριο των εκδηλώσεων. Παρέμεινε στην πόλη από την παραμονή της έναρξης της εκδήλωσης μέχρι και την ολοκλήρωσής της.

Από το πρωί, (κάθε πρωί), μέχρι το μεσημέρι γυρόφερνε, στην έκθεση, μόνος. Τα απογεύματα όμως τον συνόδευε η Mary, σχεδόν κάθε απόγευμα. Οι δυο νέοι είχανε πια ξεκινήσει μια φιλία.

Μια φιλία που μέρα τη μέρα εδραιωνότανε για να εξελιχθεί τελικά σε μια τρυφερότητα και να φτάσει ακόμα και στο φλέρτ!

Την τελευταία ημέρα πήγε μόνος του στην έκθεση και παρέμεινε εκεί μέχρι το μεσημέρι σχεδόν.

Μετά, επέστρεψε στο ξενοδοχείο του, ετοίμασε τα πράγματά του πλήρως και τηλεφώνησε στη Mary για να συναντηθούν.

Θα έφευγε και ήθελε να τον συνοδεύσει μέχρι το σιδηροδρομικό σταθμό. Εκείνη του είπε ότι της έτυχε κάτι απρόοπτο και δεν θα τον συνόδευε κι έτσι ξεκίνησε νωρίτερα και πριν πάει στο σταθμό πέρασε από την έκθεση για να πάρει τον πίνακά του.

Η έκπληξή του ήταν μεγάλη, όταν οι υπεύθυνοι του είπαν ότι ο πίνακάς του είχε πουληθεί!

Ναι! Ο πίνακάς του είχε πουληθεί και μάλιστα σε καλύτερη τιμή από εκείνη που είχε ορίσει ο ίδιος.

Πήγε στη reception, πήρε τα χρήματα και, με το ίδιο ταξί που τον περίμενε κάτω στην έξοδο του κτιρίου, πήγε στο σταθμό όπου επιβιβάστηκε αργότερα στο τραίνο για να επιστρέψει στην πατρίδα του. Η πολύωρη διαδρομή του έδωσε το χρόνο αν όχι να κοιμηθεί, τουλάχιστον να ξαπλώσει!

Ένοιωθε πολύ κουρασμένος! Ένοιωθε άλλοτε δυσανεσκημένος κι άλλοτε ευχαριστημένος! Μάλλον ένοιωθε μπερδεμένος. Ναι, αυτό ακριβώς συνέβαινε... Ήτανε μπερδεμένος... Σκεφτότανε την έκθεση, την κάπως περίεργη στάση της Mary, αλλά και τον πίνακα που πουλήθηκε... Στο τέλος, αποκοιμήθηκε και ξύπνησε όταν πια είχε φτάσει στον προορισμό του...

Από την επόμενη ημέρα, η ζωή του συνεχίστηκε κανονικά. Το αφεντικό του, τον περίμενε πως και πως, γιατί είχε μια καλή παραγγελία. Ήθελε τις ιδέες του, τον σχεδιασμό που εκείνος ήξερε να πετυχαίνει ικανοποιώντας τους πελάτες.

Αυτή τη φορά ήταν καινούριος, υποψήφιος πελάτης και έπρεπε να βάλει τα δυνατά του. Είχε σιγουριά για τον εαυτόν του και κατάφερε σε λίγες μέρες να παρουσιάσει τα σχέδιά του στον ενδιαφερόμενο, που έμεινε ικανοποιημένος και έκλεισε αμέσως συμφωνία συνεργασίας, με τη βιοτεχνία και μάλιστα, αύξησε την αρχική του παραγγελία...

Και, ο καιρός περνούσε...

Ο ζωγράφος μας, έστησε πάλι το καβαλέτο του, ετοίμασε τα πινέλα του, τις μπογιές του και άρχισε να ζωγραφίζει πάλι.

Ζωγράφιζε ασταμάτητα.

Πολλές φορές δεν έβγαινε καθόλου από το σπίτι του.

Ούτε και τις Κυριακές...

Αυτό συνεχίστηκε για πολύ καιρό και το αφεντικό του, που ήξερε το χόμπι του και βέβαια είχε πληροφορηθεί για τον πίνακα που πουλήθηκε στην έκθεση ζωγραφικής, θέλησε να δει τα έργα του.

«Η γυναίκα μου θέλει ένα πίνακα ζωγραφικής για το σαλόνι μας. Ένα τοπίο!

Θέλω να αγοράσω ένα πίνακα δικό σου. Τί λες; Μου επιτρέπεις να έρθω στο σπίτι σου, να δω τα έργα σου και να διαλέξω;!»

Δεν είχε να χάσει τίποτα κι έτσι, μια Κυριακή πρωί, έβαλε στη σειρά τους πίνακές του στο σαλονάκι του σπιτιού του και περίμενε το αφεντικό του.

Το αφεντικό του, πήγε στο σπίτι του με τη γυναίκα του. Έφτασε εκεί κατά τις 11.00'.

Τους πρόσφερε έναν χυμό και μέχρι να το πιούνε η γυναίκα του αφεντικού του, είχε κάνει ήδη τις επιλογές της. Είχε επιλέξει δυο πίνακες: Ένα ανοιξιάτικο ανθισμένο τοπίο κι ένα άλλο, τοπίο πάλι!

Το αφεντικό του, ρώτησε να μάθει για έναν μεγάλου μεγέθους πίνακα, που είχε φιλοτεχνήσει και που είχε αποδώσει με πολύ ωραίο τρόπο: «Το έκανες με τη φαντασία σου ή το είδες κάπου;» τον ρώτησε...

Όχι, δεν το είχε δει πουθενά! Το είχε γεννήσει η φαντασία του.

-Ο πίνακας εκείνος Thomas, παρίστανε το χώρο της λέσχης όπως περίπου είναι σήμερα. Είναι εκείνος εκεί ο μεγάλος πίνακας, επάνω από το μπαρ!

-Λοιπόν, λοιπόν; Ρώτησα με ενδιαφέρον το συνομιλητή μου...

-Λοιπόν, η ζωή του νεαρού συνεχίστηκε για ένα μικρό χρονικό διάστημα....Ξέρεις, δουλειά, σπίτι, ζωγραφική...Ένα απόγευμα δεν βγήκε από το σπίτι του. Άλλωστε που να πήγαινε, ο καιρός τότε ήτανε χάλια! Έβρεχε πολύ!

Έβαλε ένα δίσκο στο πικάπ, με κλασσική μουσική, έβαλε ένα ποτό στον εαυτό του και κάθισε αναπαυτικά σε μια πολυθρόνα, απέναντι από το πίνακά του για να τα απολαύσει και τα τρία...

Μετά από αρκετή ώρα ακούστηκε κάτι σαν σφύριγμα, έξω από το παράθυρό του. Σηκώθηκε από τη θέση του και με το ποτήρι στα χέρια, πλησίασε στο παράθυρο και κοίταξε προς τα έξω.

Είχε «σηκωθεί» αέρας!

Έφερε το ποτήρι στα χείλη του, ήπие τις τελευταίες σταγόνες από το ποτό του και κοίταξε πάλι έξω...

Στα φωτισμένα σημεία του δρόμου, τα νερά της βροχής κυμάτιζαν, έρμαια στα πολλά μποφόρ του αέρα, όπως η σημαία στον ιστό της!

Έφερε ασυναίσθητα το ελεύθερο χέρι στο μέτωπό του, ακούμπησε τον αντίχειρα και το δείκτη ανάμεσα στα φρύδια του, έσυρε τα δάχτυλά του, το ένα προς τα αριστερά και το άλλο προς τα δεξιά, σφίγγοντας παράλληλα τα μάτια του.

Έκανε αυτήν την κίνηση μια, δυο φορές...!

Αμέσως μετά, άνοιξε τα μάτια του...

Έριξε το βλέμμα του στο φωτισμένο σημείο του δρόμου και το άφησε εκεί! Εκεί, κάτω στην ασφαλτο, όπου με βίαιο τρόπο ο αέρας ξάπλωνε τα άβουλα νερά της βροχής, στον άδειο από οχήματα δρόμο.

Ξαφνικά κι αναπάντεχα, πήρε τη μεγάλη απόφαση! Τη μεγαλύτερη ίσως της μέχρι τότε ζωής του και είπε στον εαυτό του, φωναχτά (ίσως για να μην το μετανιώσει), αλλά με σταθερή φωνή:

«Θα φύγω, θα πάω στο Φράιμπουργκ»

«Ναι! Αυτό θα κάνω!»

«Θα τα πουλήσω όλα!»

«Θα φτιάξω τη λέσχη!» «Ναι, εκεί στο Φράιμπουργκ, κοντά στη Mary.

Συμπτωματικά, μόλις είπε τα τελευταία λόγια, τελείωσε κι ο δίσκος στο πικάπ. Ήτανε σαν τέλος, μικρού μουσικού μονόπρακτου!

Από την επόμενη μέρα, βάλθηκε να ρευστοποιήσει την περιουσία του. Γονείς δεν είχε, (τους είχε χάσει πριν δυο χρόνια σε ατύχημα). Δεν είχε άλλες υποχρεώσεις, οπότε... Σε λίγες βδομάδες λοιπόν, κατάφερε να πουλήσει το σπίτι του κι ένα μαγαζί που είχε και νοίκιαζε, (κληρονομιά από τον πατέρα του) κι έτσι βρέθηκε με ένα καλό χρηματικό ποσό στα χέρια!

Κράτησε λίγα χρήματα και τα υπόλοιπα τα έβαλε στην τράπεζα, στο λογαριασμό του. Ενημέρωσε τότε το αφεντικό του για την απόφαση που πήρε. «Τα έδωσα όλα, αφεντικό, όλα!» «Θα φύγω από τη δουλειά μου και από τη Βασιλεία. Θα πάω να δουλέψω στο Φράιμπουργκ!»

Το αφεντικό του, τον άκουσε πολύ αποφασισμένο και παρόλο που θα του δημιουργούσε «κενό» στη δουλειά του, (γιατί πραγματικά ήτανε πολύ καλός), του ευχήθηκε «καλή τύχη». Τον συνόδευσε και μέχρι το σιδηροδρομικό σταθμό, την ημέρα της αναχώρησής του, τον βοήθησε να τακτοποιήσει τα πράγματά του στο κουπέ του και έμεινε εκεί μέχρι που ξεκίνησε και απομακρύνθηκε το τραίνο....

Ο νεαρός Ελβετός, οπλισμένος με θάρρος, με σιγουριά για τον εαυτό του, με όρεξη για δημιουργία και δουλειά, έφτασε στο Φράιμπουργκ και πήγε να «πιάσει» δωμάτιο σε ένα ξενοδοχείο δεύτερης κατηγορίας.

Ζήτησε να του δώσουν ένα οικονομικό δωμάτιο.

Τον οδήγησαν σε ένα πίσω δωμάτιο, χωρίς θέα.

Δεν τον ενδιέφερε καθόλου η θέα. Το δωμάτιο ήταν ήσυχο με ευρύχωρους χώρους. Εκείνο που τον ενδιέφερε, ήταν το service του ξενοδοχείου. Φαγητό, πλύσιμο ρούχων, σιδέρωμα, αφού αυτές τις ευκολίες θα τις είχε, τότε όλα ήταν καλά!

Έκανε ένα ντουζ, άλλαξε ρούχα και κατέβηκε στο σαλόνι του ξενοδοχείου απ' όπου τηλεφώνησε στη Mary. Το τηλέφωνό της δεν απαντούσε. «Ας είναι», σκέφτηκε, «θα της τηλεφωνήσω αργότερα.

Έφυγε. Πήγε μια βόλτα μέχρι το κτίριο της έκθεσης ζωγραφικής. Ζήτησε πληροφορίες για την επόμενη έκθεση. Του είπαν ό,τι στις αρχές του επόμενου μήνα θα οργανωθεί 12ήμερη έκθεση ζωγραφικής. Τους ευχαρίστησε και κατέβηκε στην είσοδο. Από ένα τηλέφωνο για το κοινό που είχε εκεί, κάλεσε και πάλι τη Mary. Αυτή τη φορά στάθηκε τυχερός. Η κοπέλα ήταν στο σπίτι

της. «Μόλις σήμερα ήρθα και θέλω να βρεθούμε, έχω να σου πω νέα!» της είπε και κανόνισαν να βρεθούνε προς το μεσημέρι της επόμενης μέρας.

«Αύριο κατά τις 12.30', μπορώ, είναι καλά;»
«Εντάξει κορίτσι μου, αύριο το μεσημέρι. Θα τα πούμε, αύριο...»

Έκλεισε το τηλέφωνο και επέστρεψε στο ξενοδοχείο του, έφαγε κάτι στο εστιατόριο του ξενοδοχείου και πήγε στο δωμάτιό του για να τακτοποιήσει τα πράγματά του και να ξεκουραστεί, από το ταξίδι!

Την άλλη μέρα συναντήθηκαν οι δύο νέοι.

Έπεσαν στην κυριολεξία, ο ένας στην αγκαλιά του άλλου.

Είχανε πολύ καιρό να ιδωθούνε!

Ακόμα και στο τηλέφωνο δεν μιλούσαν πολύ-πολύ.

Ο νεαρός Ελβετός της είπε, με πολλές λεπτομέρειες, όλα τα τελευταία γεγονότα της ζωής του, από την ημέρα που επέστρεψε στην πατρίδα του και που, τελικά, αποφάσισε να...ξενιτευτεί και να πάει κοντά της.

Όσο για δουλειά, της είπε τί ακριβώς σκόπευε να κάνει. Ήθελε όμως να ξέρει εάν συμφωνούσε με τα σχέδιά του και ακόμα εάν θα τον στήριζε, τουλάχιστον ηθικά.

Εκείνη, του είπε: «Θα σε στηρίξω με όλες μου τις δυνάμεις στο νέο σου ξεκίνημα, αύριο

θα ζητήσω άδεια από τη δουλειά μου και θα σε ξεναγήσω στην πόλη...!»

Είναι αλήθεια ότι αποδείχτηκε πολύ καλή ξεναγός.

Ενημερωμένη και κατατοπισμένη.

Πηγαίνανε πάντοτε σε αξιοθέατα της πόλης, που, ήτανε ατέλειωτα.

Σε λίγες μέρες κατάφεραν να περιηγηθούν σχεδόν σε ολόκληρη την πόλη.

Η επιθυμία του ήτανε βέβαια να πάνε σ' εκείνη την πλατεία, για να της δείξει το μαγαζί που είχε βάλει σκοπό να μετατρέψει σε λέσχη διανοουμένων. Όμως δεν έτυχε ποτέ ο δρόμος τους προς τα εκεί.

Ούτε σαν περαστικοί δεν έτυχε να περάσουν από το βιβλιοπωλείο, ώστε τουλάχιστον από μακριά να της το δείξει!

Κάποια στιγμή πέρασε από το μυαλό του η σκέψη ό,τι η Mary απέφευγε να πάνε προς το σημείο εκείνο, αλλά δεν έδωσε σημασία.

Ένα πρωί, αποφάσισε να μην κάνει την τακτική του επίσκεψη στην έκθεση, αλλά να πάει στο βιβλιοπωλείο.

Θα μιλούσε και πάλι με τον ιδιοκτήτη κι αυτή τη φορά θα του έκανε ολοκληρωμένη πρόταση.

Θα του πρότεινε συνεταιρισμό.

Ναι, βέβαια! Δεν είναι καθόλου κακή ιδέα να συνυπάρχουν η λέσχη, τα βιβλία, οι πίνακες ζωγραφικής.

Καθόλου κακή ιδέα! Ναι, αυτό θα του πρότεινε..!

Ξεκίνησε λοιπόν με θάρρος και με σιγουριά για το βιβλιοπωλείο...

-Thomas, μήπως σε κούρασα; Σου είπα ότι είναι μεγάλη αλλά ενδιαφέρουσα η ιστορία του νεαρού Ελβετού...

Μήπως θέλεις να σταματήσω;

-Όχι Hans! Όχι βέβαια και να σταματήσεις! Αλλά λύσε μου πρώτα μια απορία... Δε λέω, τα γερμανικά μου δεν είναι και τόσο καλά και το ξέρεις! Πολλές λέξεις ή και φράσεις σου τις καταλαβαίνω από τα συμφραζόμενα, γι αυτό και δεν σε διέκοψα τόση ώρα, αλλά, πώς γίνεται βρε αδερφέ να ξέρεις τόσες πολλές λεπτομέρειες; Πώς;;;

-Ε; ...Ναι έχεις δίκιο Thomas...

Όμως ξέρεις τί κατάλαβα; Τα γερμανικά σου, μάλλον είναι πολύ καλύτερα από ποτέ, όσο για την απορία σου, δεν θα μείνει αναπάντητη....

Υπομονή και θα καταλάβεις...

Λοιπόν, που είχαμε μείνει; Α! Ναι!

Είχαμε αφήσει το νεαρό Ελβετό, που πήγε για να συναντήσει το βιβλιοπώλη...

Έφτασε λοιπόν στο βιβλιοπωλείο μπήκε μέσα και τον αναζήτησε. Αν και ήτανε πολύ πρωί, μέσα στο μαγαζί υπήρχαν δυο πελάτες. Ένας κύριος μεσήλικας και μια νεαρή κυρία.

Ρώτησε την υπάλληλο αν ήτανε στο γραφείο του ο ιδιοκτήτης κι αν μπορούσε να τον απασχολήσει.

Σε λίγο, βάδιζε την, σχετικά μικρή, απόσταση, με σταθερά βήματα.

Μπήκε στο γραφείο καλημέρισε το βιβλιοπώλη, που τον περίμενε όρθιος πίσω από το γραφείο του. Του έδωσε το χέρι του και...

-Καθίστε κύριε!...

-Ορίστε σας ακούω!...

-Δεν ξέρω αν με θυμάστε, του είπε ο νεαρός, ήρθα και σας μίλησα πριν από καιρό για μια ιδέα που είχα...

-Ναι, ναι, σας θυμάμαι νεαρέ, σας θυμάμαι...

-Ξέρετε κύριε.... Τότε, ήμουν κάπως... ας πούμε απροετοίμαστος... Αλλά σήμερα μπορούμε να μιλήσουμε με άνεση, σε νέα βάση και με νέα δεδομένα...

-Δηλαδή; Τι εννοείτε;

-Να, έβαλα σκοπό της ζωής μου να δημιουργήσω έναν χώρο για τους ανθρώπους του πνεύματος, μια λέσχη...! Έκρινα τότε, ότι

το δικό σας το μαγαζί είναι το πλέον κατάλληλο....

Τώρα, ήρθα για να σας προτείνω συνεργασία. Δηλαδή να φτιάξουμε μαζί αυτή τη λέσχη, που βέβαια, θα έχει και θα διαθέτει και βιβλία και πίνακες ζωγραφικής και ότι άλλο θέλετε!

Εγώ θα αναλάβω όλα τα έξοδα που θα απαιτηθούν...

Εκείνη τη στιγμή, χτύπησε το τηλέφωνο.

Ο νεαρός βγήκε διακριτικά από το γραφείο.

Όταν επανήλθε, ο βιβλιοπώλης του είπε:

-Η πρότασή σας είναι ενδιαφέρουσα. Ο χώρος είναι ιδιοκτησία μου, αλλά εδώ μέσα εργάζονται και ζουν από αυτή τη δουλειά τρεις άνθρωποι: μια υπάλληλος, η κόρη μου, κι εγώ, οπότε...

-Συγγνώμη που σας διακόπτω, αλλά πρέπει να σας ολοκληρώσω την πρότασή μου. Λοιπόν, για να γίνει πράξη η ιδέα μου, χρειάζονται χρήματα τα οποία σας είπα ήδη ότι τα έχω. Θα απαιτηθεί ακόμα μεγάλο χρονικό διάστημα για να γίνουν όλα στην εντέλεια, αλλά μέχρι την υλοποίησή τους το βιβλιοπωλείο μπορεί να συνεχίσει τις δραστηριότητές του. Αλλά θα περιοριστεί στο ένα τρίτο ας πούμε του χώρου.

Εάν συμφωνείτε σ' αυτό, τότε όλα καλά! Εσείς θα συνεχίσετε τη δουλειά σας κι εγώ θα

ασχοληθώ-με την έγκριση σας πάντα-με τις υπόλοιπες δουλειές.

-Καλά όλα αυτά αλλά δεν πρέπει να συζητήσουμε και τις υπόλοιπες λεπτομέρειες, να ετοιμάσουμε κάποιο ιδιωτικό συμφωνητικό ίσως...

-Ναι, βέβαια πρέπει...

-Μην ανησυχείτε όλα θα γίνουν όπως πρέπει.

-Τις επόμενες μέρες θα σας παρουσιάσω σχέδια, καταστάσεις, χρονοδιαγράμματα, προτάσεις κι ότι άλλο χρειαστεί κι έτσι θα ξεκινήσουμε.

-Θα έχει νομική κάλυψη η συμφωνία μας.

-Δεν έχετε να ανησυχείτε για τίποτα...!

-Λοιπόν; Τι λέτε; -Είμαστε σύμφωνοι....;

-Λοιπόν, ναι, είμαστε σύμφωνοι!

Οι δυο άντρες δώσανε τα χέρια τους σφραγίζοντας έτσι μια πρώτη συμφωνία!

Οι επόμενες ημέρες του ήταν γεμάτες.

Εκμεταλλεύτηκε κάθε ώρα για να προετοιμαστεί κατάλληλα χωρίς να παραμελήσει τις όποιες υποχρεώσεις του προς την έκθεση. Παράλληλα, συναντούσε και τη Mary.

Η σχέση τους ήτανε πολύ καλή και μάλιστα ένα βράδυ που την κάλεσε στο εστιατόριο του ξενοδοχείου για «επίσημο δείπνο», όπως της είπε, της έκανε πρόταση γάμου. Εκείνη του

χαμογέλασε και απάντησε θετικά. Έτσι, ορίσανε μια ημερομηνία, για να πάει στο σπίτι της, για να γνωρίσει τους γονείς της και επίσημα πια, να τη ζητήσει σε γάμο..!

Πήγανε μαζί σε ένα κοσμηματοπωλείο, της αγόρασε ένα δαχτυλίδι αρραβώνων, του έδωσε τη διεύθυνσή της και την ορισμένη ημέρα και ώρα χτυπούσε διακριτικά το κουδούνι του σπιτιού της.

Του άνοιξε η ίδια. Πέρασαν στο σαλόνι του σπιτιού όπου περίμενε όρθια η μητέρα της.

Τους σύστησε κι ο νεαρός της πρόσφερε την ανθοδέσμη που είχε φέρει μαζί του. Ο πατέρας της δεν ήταν στο σπίτι. Του ζήτησε συγγνώμη για την απουσία του πατέρα της...

«Θα επιστρέψει σύντομα, ξέρεις του έτυχε κάτι έκτακτο....»

Κάθισαν στις πολυθρόνες του σαλονιού κι όσο η μητέρα της τακτοποιούσε την ανθοδέσμη σε ένα κρυστάλλινο βάζο, ο νεαρός περιεργάστηκε το χώρο. Τους τοίχους του σαλονιού, διακοσμούσαν πίνακες ζωγραφικής. Το βλέμμα του σταμάτησε σε έναν από αυτούς.

-Μα, αυτό το έργο είναι το δικό μου...! είπε.

Ήτανε ο πίνακας που είχε πουληθεί την τελευταία ημέρα της έκθεσης! Κοίταξε τη Mary, που είχε χαμηλώσει το βλέμμα της.

Πρόλαβε όμως να δει ένα αδιόρατο χαμόγελο που είχαν διαγράψει τα χείλη της...!

-Μην εκπλήσσεσαι, τον πίνακα τον αγόρασε η μητέρα μου, χωρίς βέβαια να ξέρει ότι ο ζωγράφος είσαι εσύ...

Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε θόρυβος από την εξώπορτα. Η Mary, σηκώθηκε, πήγε προς τα εκεί, «πρέπει να ήρθε ο πατέρας μου», είπε...

Ο νεαρός σηκώθηκε από την πολυθρόνα και στάθηκε όρθιος για να υποδεχτεί τον μέλλοντα πεθερό του.

Αμέσως μετά, εμφανίστηκαν στο σαλόνι, αγκαλιασμένοι, πατέρας και κόρη...!

«Να σου γνωρίσω τον...πατέρα μου, είπε η Mary στον έκπληκτο και άφωνο νεαρό Ελβετό, που δοκίμαζε τη μεγαλύτερη έκπληξη της ζωής του. Μπροστά του στεκόταν χαμογελαστός ο βιβλιοπώλης...!

-Δηλαδή, τελικά, ο νεαρός ζωγράφος, ήσουν εσύ; Μάλιστα φίλε μου Hans! Μάλιστα!

Τώρα, εξηγούνται όλα!

Σήμερα, στα τριάντα έξι του χρόνια, είναι ένας οικογενειάρχης, με καλή δουλειά και απολαμβάνει τη ζωή του και την οικογένειά του...

Πάντως, στάθηκε τυχερός..! Το παραδέχεται άλλωστε! Δούλεψε! Αγώνιστηκε! Δημιούργησε! Μπράβο του!

Μετά από την πολύ ενδιαφέρουσα ιστορία του φίλου μου, σηκώθηκα να φύγω. Άλλωστε είχε περάσει η ώρα.

Φύγαμε μαζί. Ο φίλος μου προθυμοποιήθηκε να με πάει με το αυτοκίνητό του στο σπίτι μου.

Τον ευχαρίστησα όταν φτάσαμε και μου είπε ότι θα ερχότανε την επομένη για να με βοηθήσει με τα πράγματά μου.

Η βοήθειά του ήτανε ευπρόσδεκτη, όχι τόσο για τα πράγματά μου, αλλά θα με βοηθούσε με τα χαρτιά μου.

Έπρεπε, πριν φύγω, να τακτοποιήσω ένα σωρό χαρτιά και όχι μόνο εκείνα της τράπεζας...

Την άλλη μέρα, κατά τις 09,00 ' ήρθε στο σπίτι μου ο Hans. Του έφτιαξα ένα καφεδάκι ελληνικό, που του αρέσει. Τον ήπие και τον ευχαριστήθηκε, όσο εγώ ετοίμαζα τη βαλίτσα μου. Συσκευάσαμε μαζί, τα υπόλοιπα πράγματα, που θα φρόντιζε να μου στείλει στην Ελλάδα, με μεταφορική εταιρεία. Μετά, πήγαμε στην τράπεζα!

Η διαδικασία με τα χαρτιά μου δεν ήταν εύκολη υπόθεση. Καλά έκανε ο φίλος μου και προθυμοποιήθηκε να με βοηθήσει, γιατί, λίγο τα ατελή γερμανικά μου, λίγο κάποια χαρτιά που είχαν «σκαλώσει», τι να σας πω, μάλλον

δεν θα τα έβγαζα πέρα μόνος μου ή τουλάχιστον δεν θα τελείωνα τόσο εύκολα.

Την επόμενη μέρα φρόντισε να προωθήσει τα υπόλοιπα πράγματά μου στη μεταφορική εταιρεία. Μου έφερε την απόδειξη και με συνόδευσε μέχρι το σταθμό. Η συγκίνηση και των δυο μας, εκεί στο σταθμό, φανέρωσε τη καλή φιλική μας σχέση.

Κρεμασμένος στο παράθυρο του βαγονιού μου, του υποσχέθηκα να του τηλεφωνήσω μόλις φτάσω στην Ελλάδα...

Το ταξίδι μου, ήτανε πάρα πολύ κουραστικό!

Πολλές ώρες, πολλές στάσεις και μερικές αλλαγές τραίνων. Ευτυχώς είχα να μεταφέρω, σε κάθε αλλαγή τρένου, μόνο μια βαλίτσα. Ήταν αρκετά βαριά, αλλά τουλάχιστον ήταν μόνο μία!

Στην Αυστρία, σε μια αλλαγή τρένου επιβιβάστηκε ένας Έλληνας επιχειρηματίας, τον οποίον και γνώρισα.

Είχε πάει, μου είπε, στη Βιέννη για δουλειές του κι επέστρεφε στην πατρίδα.

Επιτέλους, θα μιλούσα μόνο...ελληνικά από δω και πέρα!

Από τη Βιέννη και μετά, το ταξίδι μου έγινε πιο ευχάριστο ή αν θέλετε λιγότερο κουραστικό. Μιλούσαμε με τον πατριώτη μου, περί ανέμων και υδάτων βέβαια αλλά, είπαμε, μόνον ελληνικά! Μάλιστα σε μια στιγμή,

θέλησε να με πειράξει και μου είπε ότι τα ελληνικά μου έχουν μια κάποια γερμανική...απόχρωση..!

Πάντως περνούσαν οι ώρες μας με λίγη κουβεντούλα και πολύ διάβασμα, τουλάχιστον από πλευράς μου, μιας και ο συνταξιδιώτης μου είχε μαζί του μια ελληνική εφημερίδα, ώσπου επιτέλους φτάσαμε στα σύνορα!

Από εκεί και μετά πια και μέχρι τη Θεσσαλονίκη, το ταξίδι μας ήτανε παιχνιδάκι! Δεν κατάλαβα πως πέρασαν οι ώρες...όταν, κάποια στιγμή άκουσα τον κύριο Πέτρου (τον συνταξιδιώτη μου), να μου λέει: «Κύριε Θωμά! Κοιμάστε...; Κοντεύουμε στη Θεσσαλονίκη... Πλησιάστε λοιπόν, εδώ στο παράθυρο, να δείτε!»

Σηκώθηκα από τη θέση μου, πήγα μέχρι το παράθυρο και κοίταξα έξω.

Τα φώτα της Θεσσαλονίκης τρεμόπαιζαν εκεί στο βάθος. Τα μάτια μου βούρκωσαν κι άφησα έναν αναστεναγμό ανακούφισης, να δραπετεύσει από μέσα μου!

Σε λίγο, το τραίνο άρχισε να μειώνει συνεχώς ταχύτητα, ώσπου σταμάτησε τελείως.

Οι πόρτες άνοιξαν!

Πήρε τις δυο μεγάλες βαλίτσες του, ο πατριώτης μου, πήρα κι εγώ τη δική μου και κατεβήκαμε από το τραίνο. Κάτω, στην έξοδο

του σταθμού με χαιρέτησε κι έσπευσε να προλάβει ένα ταξί.

Εγώ, ξεκίνησα με τη βαλίτσα στο χέρι, πεζή, για το σπίτι μου που είναι κοντά στο σιδηροδρομικό σταθμό.

Διέσχισα το πάρκο του σταθμού. Έφτασα στην άκρη, ακούμπησα κάτω τη βαλίτσα μου άλλαξα χέρι κι έστριψα αριστερά. Περπάτησα άλλα εκατό μέτρα και σταμάτησα πάλι.

Πήρα μια ανάσα και τη βαλίτσα στο άλλο χέρι και συνέχισα μέχρι το επόμενο σταυροδρόμι. Δέκα βήματα από εκεί και μετά...

Να! Νάτο το πατρικό μου σπίτι. Έφτασα!

Στάθηκα μπροστά στην εξώπορτα! Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά! «Θα είναι επειδή περπάτησα...», σκέφτηκα... «Έχω και τη βαλίτσα στα χέρια....!»

Ακούμπησα κάτω τη βαλίτσα μου. Πήρα μια βαθιά ανάσα. Περίμενα για λίγα ακόμα δευτερόλεπτα...

Η καρδιά μου χτυπούσε πάλι δυνατά! Το ίδιο δυνατά! Περίεργα δυνατά! Πήρα άλλη μια βαθιά ανάσα και χτύπησα το κουδούνι...

Όταν άνοιξε η πόρτα και αντίκρισα τους γονείς μου, ξεροκατάπια βιαστικά, τους αγκάλιασα και του δυο μαζί και άφησα λεύτερα τα δάκρυά μου να γλιστρήσουν από τα μάτια μου...

ΤΕΛΟΣ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο Ιωάννης Α. Σταυρίδης γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1946, όπου μεγάλωσε και σπούδασε.

Εργάστηκε ως Σχεδιαστής για χρόνια, σε τεχνικές εταιρίες της Θεσσαλονίκης, ως Εργοδηγός Δ.Ε. στους νομούς Ηλείας, Αχαΐας και τέλος στην ΕΥΑΘ σε οργανική θέση, από όπου και συνταξιοδοτήθηκε. Παράλληλα με τις κάθε φορά επαγγελματικές του υποχρεώσεις, ανέπτυξε πλούσια κοινωνικοπολιτιστική δράση.

Ποιήματα γράφει από τα γυμνασιακά του χρόνια. Από το 1989 έργα του, (ποιήματα, χρονογραφήματα, δοκίμια...), δημοσιεύονται στην εφημερίδα «**ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ**», σε εφημερίδες σωματείων και συλλόγων της Θεσσαλονίκης, στο περιοδικό «**ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ**» της Αθήνας και στην εφημερίδα «**ΟΛΥΜΠΙΟ ΒΗΜΑ**» της Κατερίνης. Το 1991, σε ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΠΟΙΗΣΕΩΣ βραβεύτηκε με **ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΔΙΑΚΡΙΣΗ** από την «**ΕΝΩΣΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ**»

Τα έργα του προβάλλονται ακόμα και σε βιβλιοθήκες Δήμων της Αδελαΐδας, στη νότια Αυστραλία.

ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΣΥΛΛΟΓΕΣ

«**Απραξία και ευθύνη**» (1991)

«**Αναπροσαρμογή σχέσεων**» (1997)

«**ΙΔΑΝΙΚΑ. ΑΓΑΠΗ. ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΙΣ**» (2006)

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

«**Γεύσεις ζωής**» (2006)

«**Ο ζωγράφος**» (2007)

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

«**Ο βασιλιάς και ο αγρότης**» (2010)

«**Η βασίλισσα-μάγισσα**» (2010)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

«**GUANTANAMERA**» (2010)

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΔΕΝ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ, ΤΑ ΔΙΑΘΕΤΕΙ Ο ΙΔΙΟΣ ΔΩΡΕΑΝ